

HŘÍŠNÁ DOHODA

DONNA ALAM

NEVĚSTA NA ÚTĚKU. MOCNÝ RIVAL. NABÍDKA, KTERÁ SE NEODMÍTÁ.

Očima přejedu dva jízdni pruhy, na semaforu před nimi svítí červená. Bez přemýšlení se protáhnu kolem stojících aut a rozeběhnu se uličkou mezi vozy.

„Hele, mami, princezna!“ zapiští nějaká holčička z otevřeného okénka.

„Hej! Popelko! Hledáš střevíček?“ Z nedalekého auta se ozve výbuch chlapského smíchu. Nejradši bych jim ukázala prostředníček, nebylo by to ovšem zrovna princeznovské.
A stačí, že mám zkažený den já.

Vtom ten hajzlík znovu křikne mé jméno, já zazmatkuju, zakopnu a chytím se kliky auta. Když se narovnáвам, jen letmo si všimnu odrazu své tváře na tmavém skle. Neujde mi však, že dveře nejsou zamčené. Nevím, koho překvapí víc, že je otevřu: jestli mě, nebo řidiče.

„Co se to...“

„Prosím, pomozte mi,“ žadoním a hraju si na zoufalou dámu v nesnázích. Jakmile se vrhnu na zadní sedadlo, uvědomím si, že ten chlapík u volantu není kdejaký řidič. Je to *osobní* řidič. A muž, jemuž jsem právě dosedla na klín?

No to mě podrž!

„Nikdy neřeknu ne pikantní moderní romanci s nevěstou na útěku, která posílá k šípku nevěrného snoubence... a pak spadne do klína miliardáři, nádhernému Britovi a rivalovi zmíněného ex. Knížku jsem zhlitla za dva dny.“

– čtenářská recenze,

Goodreads

Hříšná dohoda

DONNA ALAM

HŘÍŠNÁ
DOHODA

Přeložila Tereza Dubenská

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Text copyright © 2024 by Donna Alam

Published by Montlake, Seattle

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Tereza Dubenská, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-945-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-968-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-348-3 (print)

*Byl jsem v tom až po uši,
než jsem si vůbec uvědomil, že jsem začal.¹*

– Jane Austen, *Pýcha a předsudek*

¹V překladu Evy Kondrysové

Kapitola 1.

EVIE

Kapsy. Když už je ženě v tento den odepřena kabelka, mělo by se jí dostat alespoň kapes.

Tyhle šaty pravděpodobně navrhoval chlap.

Slova mi jdou jedním uchem dovnitř a druhým ven jako těžko zachytitelná melodie. Zmuchlané papíry, které jsem si nacpala do výstřihu, mě škrábou a otravují. Měla jsem zmenšit písmo a vytisknout je znova nebo jednoduše použít mobil. Měla jsem...

„Manželství je svazek dvou lidí...“

Prohlášení oddávající mě téměř brutálně vrátí do přítomnosti, a tak zaplaším nedokončenou myšlenku. *Vůbec bych tu neměla být.*

„... kteří ho dobrovolně uzavírají na celý život a zříkají se vztahů tohoto typu s dalšími lidmi.“

Zalomcuje mnou vztek. Žila jsem v domnění, že tohle pravidlo dodržujeme oba. Stojí mě veškeré úsilí, abych se neproměnila v obryni She-Hulk a nerozcupovala si na hrudi šaty. Hulk drtí! Hulk láme hnáty! Hulk trhá ženichovi koule a použije je jako náušnice!

„Táži se vás, Evelyn, zda vám ve sňatku s Mitchellem brání jakákoli zákonná překážka.“ Oddávající má sladký a melodický hlas a vřele se na mě usmívá.

She-Hulk se musí soustředit.

Pohledem zabloudím k muži po své pravici, ke svému snoubenci. V dokonale stříženém tmavém obleku mu to dnes neobyčejně sekne.

Jeho vlasy se ve světle zrzavě lesknou, a když si všimne slz, které se mi třpytí v očích, špatně si je vyloží a láskyplně se pousměje.

Broučku, to nejsou slzy lásky. Zkus spíš slzy předcházející vraždě.

Je jen dobře, že jsem jakožto veterinářka slavnostně přísahala, že budu své schopnosti využívat výhradně ke konání dobra, jelikož jsem dneska ráno měla sto chutí skočit na kliniku a sebrat tam něco, co by ukončilo *moje* trápení.

„Evelyn?“

Roztěkaně zamrkám a všimnu si, jak oddávající ustaraně nakrčí čelo. „Promiňte, cože?“

„Brání vám jakákoli zákonná překážka uzavřít sňatek s Mitchellem?“

„Ne.“ Moje chraptivá odpověď je technicky vzato pravdivá. Vůbec nic mi nebrání si ho vzít. Ale jestli to fakt *udělám*, to je jiná otázka.

„A táži se vás, Mitchell, zda vám ve sňatku s Evelyn brání jakákoli zákonná překážka?“

„Ne.“ Opět se usměje, protože nevědomost je blažená. Jen se mě zeptejte, jak to vím.

„Když jste nyní oba prohlásili...“ Oddávající se odmlčí a v síni to zašumí, protože zvedám ruku. „Máte dotaz, Evelyn?“

„Ehm, jo.“ Tolik dotazů, z nichž první zní: *Jak je možné, že jsem až dneska ráno zjistila, co je Mitchell za člověka? Dalo by se říct, že jsem měla závoj přes oči ještě dřív, než jsem si do vlasů vrazila jeho perlovou sponu.*

„Evie?“ Mitchell očividně znervózní a hodí očima po mé družičce Jen stojící za mými zády. Měla bych ji titulovat nějak jinak. Napadá mě řada nelichotivých výrazů, ale nejdřív vyřídíme tohle.

„Než se mě zeptáte, jestli si ho беру, chtěla bych přecíst svůj slib.“ Můj pevný hlas se zřetelně rozlehá síní.

„K tomu se dostaneme za vteřinku, drahoušku.“ Oddávající těká očima mezi mnou a Mitchem, načež tiše dodá: „Pamatujete?“

„Ano...“ Málem protočím panenky. „Teda *já vím*. Jenže já ho musím přecíst hned.“ Když zalovím ve výstřihu, Mitchell se mě pokusí zastavit tím, že mě chytí za loket.

„Kotě, takhle jsme si to neplánovali.“

„Plány a skutečnost se často rozcházejí,“ syknu a vykroučím se mu. Ruce se mi klepou, když rozkládám áčtyřkové papíry se směšně velkým písmem a hodlám ztropit něco, co by má matka nazvala (hrůza a děs!) scénou. „Mitchelli,“ spustím jasným a klidným hlasem, „jsi hranolkem v mém čokoládovém koktejlu.“

Svatebčani zahučí dojatým *ááá* a Mitchell si úlevně oddechne. Jeho úsměv bych nazvala nejistým. A rozhodně dočasným.

„Proto mě dnes ráno šokovalo, když jsem se dozvěděla, že jsi ten svůj *hranolek* strkal i do jiných koktejlů.“ Střelím pohledem po Jen. Vypadá, že co nevidět hodí šavli.

V malém shromáždění se jeden nebo dva lidi zachechtají, ale když pointa vtipu nikomu nedochází, rozhostí se trapné ticho. Mitchell se tváří zmateně. *Čas přestat chodit kolem horké kaše*. Zatřepu papíry a očima přelétnu dlouhou řadu screenshotů textovek, které mi ráno poslal anonym.

„Dočetla jsem se, že ,to s jazykem umíš přímo *bom-ba-sti-cky*‘.“

„Cože?“

„Slyšel jsi dobře. Cítím se ošizená, mě jsi totiž odbýval.“

„Evie?“ Zase se mě pokusí zarazit, ale já ucuknu, zmuchlám první list a namířím mu na hlavu. *Trefa!*

„Něco takového jsem ještě k nikomu necítila,“ teď už krapet křičím. „To psala Jen. Což je zvláštní, když tu ve svatebních šatech stojím já.“

Těsně předtím, než se mu od hlavy odrazí další kulička papíru, vyprchá z Mitchellovy tváře veškerá barva.

„Není to tak, jak si myslíš,“ vyhrkne ze sebe tak rychle, že se málem zakotká.

„Já si myslím, že jsi lhář, kurevník a pytel hnoje!“

Svatebčané konečně zalapají po dechu. Mitchell evidentně není jediný, kdo má dnes dlouhé vedení.

„Zlatíčko, špatně jsi to pochopila.“

„Nepovídej.“ Zvednu papíry. „Takže když jsi napsal, že se ,nemůžeš dočkat, až budeš Jen lízat čiču‘, tak jsi měl na mysli její kočku?“

„Dej mi to,“ zavrčí a hrábne po papírech.

To teda ne. Vytrhnu mu je. „Myslíš, že by se Jenině kočce líbilo, kdyby... jé, počkat. Vždyť má jen čokla. No, teď už má dva.“

Ucouvnu do uličky mezi lavicemi, vděčná za šaty bez vlečky. Odhodím další list zmačkaného papíru a loudavě se rozejdu mezi svatebčany v elegantních kloboučcích a šatech v pastelových barvách, kteří na nás oněměle zírají. *Je divné, že si až teď všímám, že většinou jde o Mitchellovy přátele?*

„Hořím nedočkavostí, až do tebe strčím svých dvacet centáků,“ pokračuju a mrštím dalším papírem do vzduchu. „Doufám, že některého z hostů napadlo darovat tomu chudákovi pravítko, protože to, co používá teď, mu evidentně lže.“

Kdosi si pohrdavě odfrkne, někdo jiný vyprskne smíchy. Když dorazím na konec uličky, otočím se čelem ke zkoprnělému ženichovi a víceméně sebejistě pronesu svůj závěrečný proslov. *Kdyby tu byla máma, trefil by ji šlak.*

„Tahle zpráva mě pobavila. „Až tě příště uvidím, vycucnu ti mozek z péra.“ Hloubavě si přitisknu prst na bradu. „Zajímalo by mě, jestli Jen dodržela slovo. Tvůj mozek se *zjevně* přesunul do tvých koulí, takže mu stačilo urazit kolik?“ Palcem a ukazovákem naznačím vzdálenost. „Deset centáků, plus mínus?“ Hotovo. Vyhodím zbytek výtisků do vzduchu.

Vidím ten okamžik, kdy to všem docvakne – kdy i Mitche trkne, že se mu to jenom nezdá. Červeň, která se mu před momentem vytratila z tváře, se vrací zpět. Srdce mi div nevyskočí z hrudi, když pozoruju, jak se rozejde a vyhýbá se všem, kteří ho chtějí zastavit.

„Dámy a pánové, tohoto muže mám po krk. Téhle svatby mám po krk. Ale prosím, dejte si šampaňské, které se podává v předsálí, a připijte si načasné útěky a na anonymní zprávy.“ Otočím se na podpatku a šklubnu dveřmi. Když probíhám kolem číšníka a jeho stříbrného podnosu, moje lodičky klapají na mramorové podlaze.

Mitchell zahuláká moje jméno a mně se žilami rozproudí adrenalin.

„Jdi k čertu,“ zamumlám a zrychlím. Dodavatelé občerstvení odskakují stranou jako kuželky, zatímco běžím sálem.

Krucinál, já se tak těšila na ty jednohubky s krevetami po thajsku.

Jakmile vystřelím ven viktoriánskými vstupními dveřmi radnice, oslepí mě sluníčko, uklouznu na schodech a málem si zvrtnu kotník. Představovala jsem si, že právě tady se po svatbě necháme nafotit. Zouvám si lodičky od Jimmyho Chooa za šest set dolarů a s těžkým srdcem je házím za sebe.

„Evie, vrať se!“ křičí Mitch, který vteřinku nato otevírá dveře.

Nevěnuju mu jediné slovo, jen si vykasám předeek kanýrových šatů a dám se do bosého sprintu.

„Prosím tě, já ti to vysvětlím!“

Ani za nic. Beztak bych mu nevěřila. Já neutíkám proto, že bych z něj měla nahnáno. Spíš se bojím toho, co bych já mohla provést jemu. Neexistuje rozumné vysvětlení pro jeho nevěru. Buďto bych se zachovala dost nedůstojně, anebo bych ho rovnou zabila. A on nestojí za to, abych kvůli němu skončila ve vězení.

Kde je sakra to auto? Svatba se koná na rušné křižovatce v zóně se zákazem parkování. Jenomže v tom veteránu značky Daimler z roku 1928 bych mu stejně neujela.

„Evelyn!“ křikne Mitchell prosebným tónem. „Vrať se. Musíme si promluvit!“

Kde je autobus, když ho člověk nejvíc potřebuje?

Očima přelétnu dva jízdni pruhy, na semaforu před nimi svítí červená. Bez přemýšlení se protáhnou kolem stojících aut a rozeběhnu se uličkou mezi vozy.

„Hele, mami, princezna!“ zapiští nějaká holčička z otevřeného okénka.

„Hej! Popelko! Hledáš střevíček?“ Z nedalekého auta se ozve výbuch chlapského smíchu. Nejradši bych jim ukázala prostředníček, nebylo by to ovšem zrovna princeznovské. *A stačí, že mám zkažený den já.*

Vtom ten hajzlík znovu křikne mé jméno, já zazmatkuju, zakopnu a chytím se kliky auta. Když se narovnáвам, jen letmo si všimnu odrazu své tváře na tmavém skle. Neujde mi však, že dveře nejsou zamčené. Nevím, koho překvapí víc, že je otevřou: jestli mě, nebo řidiče.

„Co se to...“

„Prosím, pomozte mi,“ žadoním a hraju si na zoufalou dámu v ne-
snázích. Jakmile se vrhnu na zadní sedadlo, uvědomím si, že ten chla-
pík u volantu není kdejaký řidič. Je to *osobní* řidič. A muž, jemuž jsem
právě dosedla na klín?

No to mě podrž!

Kapitola 2.

EVIE

Hledím do těch nejpodivnějších očí, jaké jsem kdy viděla. Jsou příliš světlé, aby byly modré, a jestli mi připadají fialové, pak mě jistě jen šálí světlo, které se od nich odráží. Nebo za to můžou ty nejhustější a nejčernější řasy, jaké jsem kdy u chlapa viděla.

„Vy si necháváte prodlužovat řasy?“ plácnu a teprve nyní si uvědomím, že křečovitě svírám klopý jeho saka.

Na první pohled vypadá jako mužský, který o sebe dbá. A vlastně i na dotek, což vím, protože se mačkám na jeho široký hrudník. To chladné, lhostejné našpulení rtů беру jako zápornou odpověď.

„To jako vážně? Matka příroda je pěkná potvora.“ Zhluboka se nadechnu a pokusím se soustředit. „Omlouvám se, že jsem vás takhle přepadla...“

„Doslova.“

„... jde ale o naléhavý případ.“

„A tento vůz není sanitka.“ Jeho hluboký a kultivovaný hlas mě něžně rozechvívá. „A rovněž to není svatební limuzína.“

„Já na svatbu nejedu,“ prsknu a moje hra na dámu v nesnázích se tím rozpadá. Podívám se do zadního okna a spatřím Mitchella na chodníku, jak nakukuje mezi stojící auta. Přimhouřím oči. Měl by na kolenou děkovat bohu za tónovaná skla, protože jinak bych byla nucená ho uškrtit závojem.

„Vaše šaty svědčí o opaku.“

„Cože?“ Odrhnu si z obličeje jemňoučkou krajku, a když se zase otočím zpět, uvědomím si, že naše tváře dělí jen pár centimetrů.

„Prcháte s obsahem kostelní kasičky?“ Obočí mu vyletí vzhůru.

„Na svatbách se peníze nevybírají.“ Zakaboním se, odtáhnou se a zapru se dlaní do sedačky, abych mezi námi vytvořila nějaký prostor. Neměla bych si všimnout luxusní látky jeho kalhot ani silného stehna, které se pod ní zatíná.

Seber se, Evie. Proboha, vždyť tenhle chlap má na sobě třídičný oblek.

„Obvykle tam však bývá nevěsta.“

Když mě přelétne očima, uvědomím si, že *fešák* je slabé slovo. Musí být radost ho fotografovat, široké tahy, ostře řezané rysy, hranatá brada a lící kosti profesionálního modela. Husté, tmavé vlasy se mu lesknou a jeho duhovky mají vážně nepojmenovatelnou barvu.

„Možná jedu na mejdan,“ namítnu. „Na princeznovský mejdan.“

„Akorát máte na hlavě závoj, nikoli korunku a očividně vám není šest. Buďte spěcháte na svatbu, anebo z ní prcháte.“ Měří si mě pohledem. „Případně utíkáte před někým na svatbě.“

Byla bych troufalá, kdybych doufala, že je bohatý, a k tomu sympatický? Vím, že tyhle vlastnosti aby spolu člověk pohledal. A co jiného mi zbývá než kápnout božskou?

„Tak jo. Utíkám před síní plnou svatebčanů a jedním nevěrníkem.“ Přejedu mu prsty po hrudi, abych mu narovнала klopou, protože ještě nejsem připravená vidět lítost v jeho očích. *Bože, jeho trup snad tvoří pravidelný trojúhelník.* Zajímalo by mě, jestli bych pod košilí našla Supermanovo červené písmeno S, byť kvůli tomu jeho obočí bych ho pasovala spíš do role padoucha. „Prosím, potřebuju jenom někam hodit. Kamkoli.“ Zarazím se, když se vzpomatuju a uvědomím si, že ho v podstatě osahávám.

Auto stojící opodál zatroubí a kolona se našťestí pomalu rozjede. Sevření mého žaludku začíná povolovat, dokud mě ovšem pohledný cizinec neobejme kolem zad. Měkoučká kůže sedačky sotva zašustí, když mě posadí vedle sebe, položí ruku na má ramena a přitiskne mě k sobě. A když se přese mě natáhne a cvakne zámek na dveřích, pulz se mi divoce zrychlí.

Možná právě proto varujeme děti, aby nesedaly do cizích aut.

„Tede, musíme nechat zkontrolovat zámky.“

„Ano, pane,“ odpoví šofér.

„Něco mi říká, že nás dohnal váš ženich.“

„Co?“

„Evie!“

Jakmile zaslechnu jeho hlas, samou nervozitou se rozklepu. Cizinec mě sevře pevněji, já se otočím a zjistím, že je okénko otevřené a že to prase na mě zírá mezerou mezi dvěma auty.

„Evie, prosím tě!“ Očima sekne po muži vedle mě a najednou se kysele zašklebí. „Co tady do hajzlu dělá on?“

„Co prosím?“ procedím skrz zuby a vrhnu na něj smrtící pohled. Co to na mě zkouší? To mu nestačilo, že mi dneska ublížil, a ještě mě bude z něčeho osočovat?

Můj společník mi stiskne rameno na uklidněnou. „Pouhá náhoda, Athertone. Příjemná hříčka osudu. Vidím, že se stále věnuješ svému životnímu poslání a podráždíš všechny ve svém okolí.“

„Vy dva se znáte?“ Když se naše auto rozjede, otočím hlavu. Vtom zakvílí pneumatiky jiného vozu a mně srdce vyskočí až do krku. Ohlédnu se právě včas, abych viděla, jak Mitch bouchá dlaněmi do kapoty černého taxíku.

„Škoda.“ Cizinec na mě kradmo pohlédne. „Nemyslíte?“

„Že ho nepřejeli?“

„Raději byste ho srazila sama?“ Když se kousnu do jazyka, abych náhodou neodpověděla *ano*, elegantně pokrčí rameny. „Násilí možná není řešení, přesto ho někteří lidé stále považují za relevantní způsob, jak z jiných vymámit odpovědi.“

„Věřte mi, já vím.“

„Kotě, mrzí mě to.“ Mitch se objeví u okénka a zahákne prsty za sklo.

„Mrzí tě, že to prasklo.“

„Prosím, nedělej to.“ Hrdlo se mu chvěje.

„Já nic neudělala, to ty. Ty. A opovaž se mě ještě jednou nazvat *kotětem*.“ Sevru ruce v pěst a odkloním se od okénka. Stejně bych ho z tohoto úhlu netrefila.

„Evie, musíme to probrat. Vím, že jsem ti ublížil a že sis to nezasloužila.“

Uchechtnu se. Mám hroznou chuť mu jednu vrazit. Proč naše auto stojí? Londýnská doprava je příšerná! Klaksony houkají a nakrknutí Londýňané křičí nadávky, ale když pohlédnu ven, uvědomím si, že se nepložíme kvůli zácpě – my ji způsobujeme.

„Přece nezahodíme náš skvělý vztah. Dej mi pět minut,“ žadoní Mitch. „Vysvětlím ti to.“

„Veškeré potřebné vysvětlení jsem dneska ráno dostala v padesáti dvou anonymních zprávách.“ Mluvím naprosto chladně, ovšem v žilách mi vře krev. *Proč se to pitomé auto nerozjede?*

„Prosím.“

„Naser si.“ Tropím scénu, a k tomu používám vulgarismy. Matka by byla pyšná!

Cizinec mi opět na uklidněnou sevře rameno. „Pořád nesouhlasíte se smrtí pod koly taxíku?“

„Tohle s tebou nemá nic společného, Deubeli,“ prskne Mitchell.

„A přesto vedle mě sedí tvoje snoubenka.“

„Bývalá snoubenka,“ opravím ho. „Můžeme už jet?“ Tentokrát zoufalství nepředstírám.

Fešák se otočí k řidiči. „Tede, tady jsme skončili.“

Jakmile auto zrychlí, Mitchell se musí pustit.

* * *

„Jenom já můžu skočit do auta někomu, kdo zná Mitche,“ brblám, zatímco sleduju město, které se míhá za okny auta. Budovy a postavy se rozmazávají a odpolední slunce tvoří mlžný opar, který se třpytí ve výlohách obchodů.

„Ač je Londýn devítimilionová metropole, chodí to v něm jako v malém městě.“

Zvednu oči ke svému zachránci a chvíli zkoumám jeho téměř dokonalý profil. Je o pár let starší, než jsem si původně myslela, a něco mi napovídá, že ty vějíře vrásek kolem očí nevyhloubil život plný smíchu.

Kousek si poposedne a já ucítím jemnou vůni kolínské, která není vůbec sladká, jen kořeněná. Mezi nohama ucítím velmi nepatřičné zachvění, za které bych si nejradši nakopala, protože znám chlapy, jako je on. Pod tím třídlílným oblekem je nic než prázdnota, jako dárkový koš, jehož hezký obal má zamaskovat neuspokojivý obsah. Nejspíš se jmenuje stejně jako jeho otec, ne-li jeho praděd a svoje bohatství zdědil, takže má pocit, že si může dělat, co se mu líbí. A vsadila bych se, že orální sex neoplácí.

Jenomže jak na něj tak civím, můj mozek tohle všechno vypouští. Když ucítím jeho vůni, očima přelétnu jeho hladce oholenou tvář. Nejspíš bych si ho neměla představovat zabaleného jen do ručníku a s kůží zrudovělou po sprše, ale je to lepší, než kdybych si v hlavě přehrávala svůj katastrofální den. A přesně právě proto (fakt díky, mozku) se v mysli opět vracím k Mitchovi. Najednou ho vidím, jak stojí před oltářem. Oblek měl na sobě vůbec poprvé. Jeho užije spíš na pevné boty, džíny a suverénní úsměv. I vyfintěný však zůstal psím lejnem v dárkovém balení.

Je možné, že mám hrozný úsudek, co se týče chlapů? Kradmo pohlédnu na muže vedle sebe a potlačím povzdech. Co se týče vzhledu, vkus mám slušný.

„Je dobře, že ho znám.“

Polekaně nadskočím, protože zjistím, že se na mě můj zachránce dívá. „Byla bych radši, kdybyste ho neznal.“ Stejně tak bych uvítala, kdybych mohla z paměti vymazat poslední dva roky života.

„Jenomže potom byste ještě stála na chodníku a hašteřila se s ním.“

„Cože? To mi pomáháte jen proto, že ho nesnášíte?“

„Nepřítel mého nepřítele je můj přítel,“ utrousí a cynicky se usměje.

„Kam se poděla stará dobrá galantnost?“

„Romeo, nebo lotr. To jsou jediné mé možnosti?“

Určitě to není Superman, byť mi připomíná Henryho Cavilla, když hrál padoucha v tantom filmu. „A co kdybyste zvolil obyčejnou lidskou slušnost?“

„Zkuste se vžít do mé situace,“ namítne a znovu si upraví nažehlelý puk na nohavicích. „Co byste dělala, kdyby vám neznámá žena ve svatebních šatech okupovala auto?“

„Vždyť nic neokupuju...“

„A načež vám pochválila řasy...“

„To jsem myslela upřímně!“ Mohla jsem plácnout něco horšího, vzhledem k tomu, že jsem mu přistála na klíně. *To máte v kapse pistoli, anebo jste mimořádně obdařený?* Nemám se za co stydět. Zároveň bych si ho však neměla představovat polonahého. Opět. *Drahý zdravý úsudek, copak ses dneska vypnul?* „Nejspíš ta pochvala vyzněla trochu divně, ale tohle chlap nikdy nepochopí.“

„Hlavní je, že chápu, proč jste opustila Mitchella Athertona.“ Jak na mě upírá ty svoje oči, docvaknou mi dvě věci.

Zaprvé: Stále mě objímá.

Zadruhé: Ani za mák mi to nevadí.

Kdo by to byl řekl, že mě během mého svatebního dne potkají taková překvapení? Nevěrný snoubenec, mírné psychické zhroucení, ztráta nádherných bot a setkání s neochotným hrdinou. Co mě ještě čeká? Možná večer plný žhavého, pomstychtivého sexu?

„Úplně neoceňuju vaše důvody k pomoci, ale za vaši upřímnost děkuju. Té mám poslední dobou nedostatek. Ale přísahám, že nejsem cvok. Ačkoli moji hosté by nejspíš nesouhlasili.“ *Hosté, pomyslím si a prsty šklubnu za perličku na šatech. Tváře, které sotva poznávám.*

„Svatby jsou podle mého nudně předvídatelné. A plné planých slibů.“

„Láska, věrnost a další lži,“ souhlasím a potlačím nutkání chytit se za bolavé srdce.

„Vaši hosté si budou jistě pochvalovat, že dnes zažili ten nejzábavnější obřad v životě.“

Sevře se mi žaludek. „Spíš bych se vsadila, že na mně nenechávají nit suchou.“ Přestože to pronesu lhotejně, nejsem z toho dvakrát odvázaná.

„Rozebírají vás pouze proto,“ řekne a znenadání mi prsty zvedne bradu, „že nejsou ani z poloviny tak zajímaví jako vy.“

„To teda nevím.“ Zaraženě mrkám do těch fascinujících očí. „Ale děkuju. Minimálně za to, že jste mě nenechal na chodníku.“